

Uchwała Nr
Rady Gminy Niebylec
z dnia

w sprawie ustalenia stawki opłaty za korzystanie przez przewoźników z przystanków komunikacyjnych, których właścicielem lub zarządzającym jest Gmina Niebylec.

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt. 15, art. 40 ust. 1, art. 41 ust. 1 i art. 42 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz. U. z 2020 r. poz. 713 z późn. zm.) oraz art. 16 ust. 4 i 5 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o publicznym transporcie zbiorowym (t.j. z 2019 poz. 2475 z późn. zm), **Rada Gminy Niebylec,**

uchwała co następuje:

§ 1

1. Korzystanie przez przewoźników z przystanków komunikacyjnych, których właścicielem lub zarządzającym jest Gmina Niebylec jest odpłatne.
2. Opłata pobierana jest za każde zatrzymanie środka transportu na przystanku.

§ 2

Ustala się, z uwzględnieniem niedyskryminujących zasad szczegółowo określonych w uzasadnieniu stanowiącym załącznik do niniejszej uchwały, stawkę opłaty za korzystanie przez przewoźników z przystanków komunikacyjnych, których właścicielem albo zarządzającym jest Gmina Niebylec w wysokości 0,05 zł za jedno zatrzymanie środka transportu na przystanku komunikacyjnym.

§ 3

Traci moc Uchwała Nr VIII/69/2019 Rady Gminy Niebylec z dnia 26 czerwca 2019 r. w sprawie ustalenia stawek za korzystanie przez przewoźników z przystanków komunikacyjnych, których właścicielem bądź zarządzającym jest Gmina Niebylec.

§ 4

Wykonanie uchwały powierza się Wójtowi Gminy Niebylec, a nadzór nad jej realizacją Komisji Rozwoju Gospodarczego i Budżetu Rady Gminy Niebylec.

§ 4

Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Podkarpackiego.

UZASADNIENIE

do uchwały w sprawie ustalenia stawki opłaty za korzystanie przez przewoźników z przystanków komunikacyjnych, których właścicielem lub zarządzającym jest Gmina Niebylec

Zgodnie z art. 16 ust. 4 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o publicznym transporcie zbiorowym (t. j. Dz.U. z 2019 r., poz. 2475 z późn. zm.) za korzystanie przez przewoźnika z przystanków komunikacyjnych lub dworców, których właścicielem albo zarządzającym jest jednostka samorządu terytorialnego, mogą być pobierane opłaty. Stawka opłaty jest ustalana w drodze uchwały podjętej przez właściwy organ danej jednostki samorządu terytorialnego, z uwzględnieniem niedyskryminujących zasad. Zgodnie z art. 16 ust. 5 pkt 1 ustawy stawka opłaty, o której mowa w ust. 4, nie może być wyższa niż 0,05 zł za jedno zatrzymanie środka transportu na przystanku komunikacyjnym.

W ocenie Rady Gminy Niebylec, mając na względzie uwarunkowania lokalne, ustalenie jednolitej stawki opłaty za korzystanie z przystanków komunikacyjnych, których właścicielem lub zarządzającym jest Gmina Niebylec w jednakowej, maksymalnej wysokości dla wszystkich przewoźników zapewnić będzie sprawiedliwe, niedyskryminujące i równe traktowanie podmiotów świadczących usługi w tym zakresie.

W procesie ustalenia stawki opłaty Rada Gminy rozważała ewentualność zróżnicowania jej wysokości ze względu na rodzaj i wielkość taboru, jakim dysponują podmioty zobowiązane do uiszczania opłaty. Zdaniem Rady Gminy Niebylec niezasadne jest zróżnicowanie na terenie Gminy Niebylec stawki przedmiotowej opłaty w oparciu o kryterium wielkości taboru jakim wykonywany jest przewóz. Przewoźnicy dysponujący „małymi” pojazdami nie przyczyniają się na terenie Gminy Niebylec w mniejszym stopniu do „zużycia” przystanków niż przewoźnicy wykonujący przewóz dużymi autobusami. Fakt, iż przewoźnik dysponuje pojazdem o większych gabarytach nie oznacza, że pomimo posiadanych miejsc faktycznie przewozi większą liczbę pasażerów niż pojazdy mniejsze. Wprost przeciwnie, jak wynika z doświadczenia i obserwacji, na obszarze Gminy Niebylec ilość pasażerów korzystających z większych pojazdów bardzo często jest znacznie mniejsza niż korzystających z pojazdów mniejszych (busów). Biorąc pod uwagę warunki lokalne, Rada Gminy Niebylec podejmując uchwałę ze zróżnicowaną stawką opłaty, wyższą dla pojazdów mających więcej miejsc dla pasażerów, mogłaby naruszyć zasadę niedyskryminacji, bowiem prowadziłoby to do sytuacji w której przewoźnicy przewożący większą liczbę pasażerów (busy), a więc w wyższym stopniu przyczyniający się do generowania kosztów utrzymania przystanków, ponosiliby niższą opłatę

niż przewoźnicy dysponujący co prawda większym pojazdem ale przewożący mniejszą liczbę pasażerów. Ponadto wielkość taboru ma charakter zmienny. W praktyce przedsiębiorstw zajmujących się transportem zbiorowym przewozy nie są dokonywane wyłącznie jednolitym taborom na danej linii komunikacyjnej. W zależności od potrzeb i planowanego obciążenia kursów mogą być one realizowane mniejszymi lub większymi pojazdami. Gmina Niebylec nie ma podstaw do żądania od przewoźników informacji o wielkości taboru za pomocą którego przewoźnik będzie realizował przewozy osób, Rada Gminy nie ma więc faktycznie możliwości wziąć tej okoliczności pod uwagę przy ustalaniu wysokości opłaty za zatrzymywanie się na przystankach. Gmina nie jest w stanie zweryfikować jakiej wielkości pojazdem (autobus czy bus) przewoźnik faktycznie zatrzyma się na przystanku komunikacyjnym, zwłaszcza biorąc pod uwagę liczbę przystanków udostępnionych przewoźnikom oraz liczbę pojazdów wykonujących codzienne kursy z tychże przystanków.

Nieuzasadniony jest także pogląd, jakoby pojazdy większe przyczyniały się w większym stopniu do niszczenia nawierzchni jezdni i placów przed przystankami. Jeżeli bowiem ta jest zaprojektowana i wykonana w sposób prawidłowy, jest odporna na większy nacisk osi wywoływany przez te pojazdy. Co więcej, przyjmując taki tok rozumowania, należałoby różnicować pojazdy ze względu na ich rzeczywistą masę, pojazd większy może przecież przewozić np. jedną osobę, a pojazd mniejszy komplet, np. 28 osób i kierowcę, co ma realny wpływ na masę, czy też czas zatrzymywania się na przystanku, gdyż czas postoju ma także wymierny wpływ na degradację nawierzchni; analogicznie do powyższego przypadku postój pojazdu mniejszego może trwać znacznie dłużej niż większego. Taka ingerencja wymuszałaby konieczność montowania wag, stoperów czy też innych urządzeń elektronicznych na każdym przystanku, co bezwzględnie należy uznać za pomysł absurdalny.

Istotne znaczenie ma również częstotliwość wykonywanych przewozów, która w przypadku busów jest niejednokrotnie kilkanaście razy wyższa niż w przypadku przewozów wykonywanych dużymi autobusami. Większa liczba zatrzymań, dokonywana małym busem może oznaczać w rzeczywistości większą liczbę wsiadających i wysiadających pasażerów niż w przypadku co prawda dużego autobusu ale wykonującego przewóz jeden raz dziennie. Z kolei im więcej osób na przystanku tym większe potencjalnie zanieczyszczenie, a także potencjalnie większe możliwości jego zniszczenia, co oznacza przyczynianie się w wyższym stopniu do generowania kosztów utrzymania infrastruktury przystankowej. Mając powyższe na uwadze ustalenie jednolitej stawki opłaty za zatrzymanie się na przystanku wprowadza więc przejrzyste kryteria jej naliczania.

Uzasadniając ustalenie stawki opłaty w maksymalnej wysokości organ wskazuje, że na gminach spoczywa ustawowy obowiązek utrzymania przystanków i ponoszenia związanych

z tym kosztów, które corocznie wzrastają. Ustalona opłata ma na celu zapewnienie wpływów na częściowe pokrycie kosztów utrzymania i remontów przystanków oraz kosztów ich budowy, przebudowy i modernizacji. Rada Gminy Niebylec ustalając stawkę opłaty uznała, że ustalenie jej w maksymalnej wysokości jest niezbędne do osiągnięcia wskazanych celów. W 2019 roku koszt wywozu odpadów z przystanków komunikacyjnych z terenu Gminy Niebylec oraz wydatki na materiały przeznaczone na prace remontowe przy przystankach wyniosły 29 188,30 zł, natomiast przychód z tytułu opłat za korzystanie z przewoźników z przystanków komunikacyjnych wyniósł 5 173,69 zł.

W związku z powyższym, przychody Gminy z tytułu opłat za zatrzymywanie się na przystankach komunikacyjnych nie pokrywają nawet kosztów ich bieżącego utrzymania, nie wspominając o potrzebie wykonywania niezbędnych prac remontowych lub ewentualnych inwestycjach.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, w ocenie Rady Gminy Niebylec ustalenie stawki przedmiotowej opłaty w jednolitej dla wszystkich przewoźników, w maksymalnej wysokości zapewnia niedyskryminujące równe ich traktowanie oraz stanowi wypełnienie kryterium uwzględnienia przez organ stanowiący gminy przy ustalaniu stawki opłaty niedyskryminujących zasad, o którym mowa w art. 16 ust. 4 ustawy o publicznym transporcie zbiorowym.